

CONTRABASISTUL

Motto: Memoria este o insulă.

PERSONAJELE

BĂTRÂNUL, peste 85 de ani

TÂNĂRUL

CHELNERIȚA

FUNCȚIONARUL

Acțiunea se petrece pe o insulă, în zilele noastre. Întuneric, lumina crește încet. BĂTRÂNUL este culcat pe scena... Sare în picioare ca ars și începe să-și scuture nisipul din păr.

BĂTRÂNUL: Vai de mine și de mine! Ce mă fac? O involburare de gânduri ca un stol de păsări mari îmi tulbură mintea... S-au întors amintirile... S-a ales praful de viața mea de bebe mic... M-am culcat ca de obicei, cu palmele sub cap, dar m-am foit în somn sau mi-au amorțit, (*Arată palmele.*) nenorocitele astea. Putea să fie o zi obișnuită, liniștită, calmă...

Ce-i dacă uitam gazul deschis? Dacă nu-mi știam pe dinafară numărul de telefon sau mă rătăceam în drum spre casă? Mare scofală. Mă obișnuisem așa, să trăiesc în uitare... Într-un fel sau altul, se rezolva. Un vecin, un trecător binevoitor... Poate că-mi făceam rost de un cățel pe care l-aș fi luat cu mine peste tot... De ce nu? M-ar fi ajutat... Numai că instituția...

Ah, instituția! Instituția! Vai de capul meu. Sunt terminat! Lucrurile nu pot rămâne astfel... Nu pot îngădui una ca asta. (*BĂTRÂNUL se gândește impacientat.*) Sigur că da! Trebuie să încerc, poate fi scăparea mea. (*Începe să sape o groapă scurmând în nisip cu ambele mâini.*)

Instituția a considerat că mi-ar prinde bine să fiu trimis aici, pe insulă... Instituția vrea să trăiesc din amintiri, dar amintirile vin cu regrete și nostalgii, ele pun lacrimi ochilor mei bătrâni... Și, iată că după câțiva ani, cu toate că am făcut tot posibilul să nu-mi amintesc nimic din ce-am trăit...

De soția mea m-am îndrăgostit la prima vedere. (*Îi intră nisip în gură.*) Bleah! nu credeam că poate avea un gust atât de... Căsnicia noastră n-a durat cine știe, câteva luni pline, punând la socoteală și zilele în care i-am făcut curte fără ca ea să mă încurajeze în vreun fel. Cu toate că nu puneau gura pe alcool, avea un puls normal și analize foarte bune, era moartă... după muzica de jazz interpretată live. Probabil că de asta îi plăcea să rămână la serviciu mult după miezul nopții... În perioada aia, din cauza unui proces psihic afectiv sau a alcoolului, m-am trezit că țip în gura mare: instrumentist! Instrumentist!

BĂTRÂNUL a terminat groapa, se uită în stânga, se uita în dreapta să se asigure că nu e văzut, apoi începe să împingă nisipul scos și o astupă. Se mută în altă parte și începe să scurme în nisip cu ambele mâini pentru a face o altă groapă.

Așa, bun, unde am rămas? Stol de păsări mari... A, da!... Spuneam cuvântul ăla zi și noapte, fără întrerupere...

De ce ai rămas în hol și nu intri în casă? am întrebat-o pe soția mea. „Pentru ca nu te iubesc. M-am măritat cu tine din milă. Am dat dovadă de slăbiciune și vreau să-i pun punct”, mi-a răspuns ea. Iubirea – instrumentist! – poate că vine cu timpul, când nici nu te aștepți, trebuie doar să-ți dorești, i-am spus la rândul meu.

M-a părăsit fără alte explicații. După aceea viața mea a fost ca un pahar ciobit de care te mai folosești, dar nu mai e ca până atunci... După ce și-a luat lucrurile și era clar că nu se mai întoarce, am încetat să spun instrumentist. L-am dat naibii și, dacă tot mă obișnuisem, l-am înlocuit cu... augmenta. Pur și simplu. A fost un salt, mă simțeam ușurat. „Nu fi melodramatic și nu cumva să mă cauți sau așa. Gata, s-a sfârșit.” Și după aia... dar nu, nu are rost...

Supa de ceapă este mult mai gustoasă dacă-i pui și rozmarin, așa, cât iei cu vârful degetelor. Chiar îmi amintesc toate prostiile?

Vai mamă, ce frig este afară, i-am spus. „E iarnă, mamă, e iarnă”, mi-a răspuns cu ochii duși în fundul capului... La scurt timp a murit. Singurul meu sprijin pe lumea asta... S-a dus la Dumnezeu, cum spunea ea, pentru că era credincioasă. Dumnezeu este o închipuire, așa am considerat dintotdeauna, dar dacă mă înșel?

Aici stau la soare cât e ziua de lungă, mă bucur de briză... Dar îmi lipsesc știrile de la televizor... Ele ajunseseră să umple golul din viața mea. Am mare nevoie de un televizor.

Am tot insistat pe lângă Funcționar și, în cele din urmă, l-am făcut să-mi promită că-mi va da unul. În schimb, mă șantajează, trebuie să spun pe dinafară o înșiruire de cuvinte pe care el mi le-a tot repetat... O fi vreun fel de proverb?! Naiba știe.

BĂTRÂNUL tocmai a terminat a doua groapă, se uită în stânga, se uită în dreapta să se asigure că nu e văzut, apoi începe să împingă nisipul scos și o astupă.

BĂTRÂNUL: Gata, s-au dus... Fără amintiri... Sunt iarăși un bebe mic.

Bătrânul găngurește ca un bebeluș. Se aud pași prin apă, din ce mai aproape. Funcționarul intră din culisa stângă.

FUNCȚIONARUL: Om bun, legați câinii...

BĂTRÂNUL: Funcționarul?

FUNCȚIONARUL : Da, cine altul?

BĂTRÂNUL: Nu ai bătut la ușă.

FUNCȚIONARUL: M-am lăsat furat de rutina zilnică.

BĂTRÂNUL: Dacă făceam baie?

FUNCȚIONARUL: Să nu ne formalizăm. (*Arată spre locul în care a fost una dintre gropi.*) Acolo a fost o groapă?

BĂTRÂNUL (*arată alt loc*): Aici?

FUNCȚIONARUL: Nu, mai la dreapta.

BĂTRÂNUL: Aha! Acolo... și-a îngropat o țestoasă ouăle.

FUNCȚIONARUL: Măi să fie.

BĂTRÂNUL: Dacă nu crezi, poți să verifici.

FUNCȚIONARUL: O groapă astupată ascunde, iată de ce instrucțiunile precizează clar că nu ai voie să sapi gropi pe insulă. (*Face câțiva pași spre locul cu pricina, dar se împiedică și cade.*) Băga-mi-aș!... (*Se ridică.*) Te cred, te cred... Bătrâne, ai reușit să-ți amintești ceva?

BĂTRÂNUL: De ce nu mă întrebi cum o mai duc cu sănătatea?

FUNCȚIONARUL: Nu cu asta mă ocup.

BĂTRÂNUL: Nu prea...

FUNCȚIONARUL: O faci pe prostul. Te-am auzit bolborosind ceva înainte să intru.

BĂTRÂNUL: Stai! Mi-am amintit... un cuvânt... Augmenta.

FUNCȚIONARUL : Să-l notăm. Aug... cum?

BĂTRÂNUL: A-ug-men-ta.

FUNCȚIONARUL: Și ce înseamnă?... Îți dai seama, eu știu, doar testez.

BĂTRÂNUL: Păi? A mări ceva. Nu sunt foarte sigur... Caută pe telefon.

FUNCȚIONARUL: Îți fac o mărturisire, cu tine am ce discuta, ai stofă. Pe o insulă din apropiere, de care mă ocup tot eu, un domn, nu dau nume, își amintește doar atât, de chiftele... Îți dai seama? Chiftele, chiftele, chiftele. Singura variație constă în faptul că uneori sunt cu carne de porc, iar alte ori cu amestec, porc și vită... Ca să-mi treacă timpul mai ușor și să nu mor dracului de plictiseală, am început să croșetez o husă pentru mașina de spălat. Ceva elegant. Fac în jur de paisprezece rânduri pe ședință.

BĂTRÂNUL: Nu te credeam în stare.

FUNCȚIONARUL: Să revenim... Un cuvânt pe zi e prea puțin, la indicatorul cantitate stai prost.

BĂTRÂNUL: Nu e vina mea.

FUNCȚIONARUL: Si la indicatorul calitate... ești... fără cuvinte. Praf.

BĂTRÂNUL: Am procedat așa cum mi-ai citit din instrucțiuni, m-am întins cu fața în sus și mâinile pe lângă corp... uite, chiar în locul unde stai tu cu picioarele... țeasta a fost într-un contact ferm cu solul nisipos. Nimic, nimic, nimic. Nu a funcționat și pace.

FUNCȚIONARUL: Trebuie să perseverezi... Cu televizorul cum rămâne?

BĂTRÂNUL: Îl vreau.

FUNCȚIONARUL: Trebuie să-l meriți.

BĂTRÂNUL: Până să apari m-am plimbat pe țârm, când spre apus, când spre răsărit, așa, ca un om preocupat ... Mi-am dat toată silința să-mi amintesc ce cuvinte lipsesc.

FUNCȚIONARUL: Și?

BĂTRÂNUL: Mai am nevoie de indicii.

FUNCȚIONARUL: Unde ai ajuns?

BĂTRÂNUL: M-am blocat între păstrează și verde.

FUNCȚIONARUL: Cățelușii... la plimbare...

BĂTRÂNUL: Păstrează un cățeluș verde?

FUNCȚIONARUL: Unde își fac...

BĂTRÂNUL: Unde ridică piciorul din spate?

FUNCȚIONARUL: Da.

BĂTRÂNUL: Păstrează o anvelopă...

FUNCȚIONARUL: Of, nu... Mai încearcă.

BĂTRÂNUL: Tulpina?

FUNCȚIONARUL: Tulpina!

BĂTRÂNUL: Virusul verde.

FUNCȚIONARUL: Nici să nu te gândești!

BĂTRÂNUL: Scuze!

FUNCȚIONARUL: Tulpina...

BĂTRÂNUL: Copac?

FUNCȚIONARUL/ BĂTRÂNUL: Păstrează un copac verde.

FUNCȚIONARUL: Televizorul s-a apropiat cu câțiva pași.

BĂTRÂNUL: Ești căsătorit?

FUNCȚIONARUL: Nu te privește viața mea personală.

BĂTRÂNUL: Voiam sa-ți dau un sfat.

FUNCȚIONARUL: Nu, nu sunt, dar cunosc... iar cât de curând... cât privește iubirea...

BĂTRÂNUL: Să te însori cu cineva care ascultă doar muzică bisericească.

FUNCȚIONARUL: Să ne întoarcem la chestiunea noastră.

FUNCȚIONARUL ia un pumn de nisip de pe jos, apoi îl lasă să se prelingă în palma celeilalte mâini. Se uita cu interes la nisipul din palmă.

BĂTRÂNUL: Ce faci?

FUNCȚIONARUL (*întinde palma spre Bătrân*): Aici este un extras din memoria ta... Uite.

BĂTRÂNUL: Aha, văd un șarpe... (*Arată cu degetul.*) Aici, spre degetul inelar.

FUNCȚIONARUL: Bați câmpii... Lasă profesionistul să deslușească... Așa, deci... Ești acasă la mama ta, stai în fotoliu, îți torni votcă într-un pahar ... Când să îl duci la gură observi că e ciobit. Pe față ți se citește teama să nu te tai, poate repulsia, cine știe? Nu sunt psiholog. Ești nehotărât, nu știi ce să faci... Să mergi la bucătărie și să iei alt pahar sau să bei din cel pe care-l ai în mână? Alegi a doua variantă. Cam așa... Măine aștept să-mi povestești când s-a întâmplat și așa mai încolo.

BĂTRÂNUL: Știi și eu?

FUNCȚIONARUL: Așa cere procedura.

BĂTRÂNUL: Fac ceva pe procedura ta.

FUNCȚIONARUL: Voi consemna în raport, să știi.

BĂTRÂNUL: Fă ce vrei.

FUNCȚIONARUL: Doar datoria.

BĂTRÂNUL: Ar cam fi timpul.

FUNCȚIONARUL: Zi cu aduceri aminte.

FUNCȚIONARUL iese prin culisa dreaptă. Se aud pași prin apă.

BĂTRÂNUL: Vezi să nu.

FUNCȚIONARUL (*din ce în ce mai slab*): Capul la nisip... Capul la nisip.

BĂTRÂNUL: Păstrează un copac verde în...

Dinspre culisa dreapta se aud pași prin apă, din ce mai aproape.

BĂTRÂNUL: Faci ore suplimentare?

TÂNĂRUL intră din culisa dreaptă. Ține un troler în brațe.

TÂNĂRUL: Îmi imaginam că peisajul arată altfel, mai colorat, mai, nu știu... Pare un loc sterp... și nici... (*il vede pe BĂTRÂN*) Oh!

BĂTRÂNUL: Oh!

TÂNĂRUL: Insula, da?

BĂTRÂNUL: Se prea poate.

TÂNĂRUL: Nu ești sigur?

BĂTRÂNUL: Ținerea mea de minte lasă de dorit.

TÂNĂRUL: Și eu am o problemă cu.

BĂTRÂNUL: La știri se anunța că vor fi din ce în ce mai mulți.

TÂNĂRUL: Să lăsăm știrile... Ce cauți aici?

BĂTRÂNUL: Asta te întreb și eu.

TÂNĂRUL: Am crezut că fiecare are insula lui.

BĂTRÂNUL: Trebuie să fie o confuzie la mijloc.

TÂNĂRUL: Din păcate nu mai am pliantul... Scria cu litere mari: „Last minute! O persoană, o insulă!... Garantăm condiții ideale pentru tratament! Exclusivitate! Nu ratați! Ofertă limitată! Nu veți regreta!” Mama își luase un bilet cu ultimii bani... Trei noți, fără mic dejun...” Du-te tu mamă, poate că îți revii,” așa mi-a spus.

BĂTRÂNUL: Te cred, dar eu am ajuns primul.

TÂNĂRUL: Abuziv.

BĂTRÂNUL: M-a trimis o instituție... Instituția nu greșește.

TÂNĂRUL: Mai degrabă, nu recunoaște.

BĂTRÂNUL: Tot aia.

TÂNĂRUL: Fie, până la urmă nu am de ales, trebuie să mă adaptez condițiilor.

BĂTRÂNUL: Nu am nimic împotriva.

TÂNĂRUL: Sper să nu-mi compromiți sejurul.

BĂTRÂNUL: Dacă tot rămâi (*întinde mana*)... Bătrânul.

TÂNĂRUL: Ți se potrivește.

BĂTRÂNUL: Nu mai țin minte cum mă cheamă.

TÂNĂRUL: Poți să-mi spui Tânărul, ca să fim în ton.

BĂTRÂNUL: La vârsta ta ai puține amintiri.

TÂNĂRUL: Măcar de-ar fi întregi.

BĂTRÂNUL: Ești de la drum, ți-ar prinde bine o tărie.

TÂNĂRUL: Încerc să mă las.

BĂTRÂNUL: Și reușești?

TÂNĂRUL: Din când în când.

BĂTRÂNUL: Ai bagaj...

TÂNĂRUL: Haine și ce-o mai fi.

BĂTRÂNUL: Nu ai și un televizor, așa din întâmplare?

TÂNĂRUL: Doar nu sunt nebun să car televizorul după mine.

BĂTRÂNUL: A fost o întrebare, nu te supăra.

TÂNĂRUL: Fii liniștit.

BĂTRÂNUL: Eram curios să aflu ce se mai întâmplă prin lume.

TÂNĂRUL: Păi... Nitup a invadat Aniarcu...

BĂTRÂNUL: Ce l-a apucat?

TÂNĂRUL: Se pare că cei din Aniarcu s-au apucat să învețe o limbă străină, iar asta a ajuns să deranjeze somnul lui Nitup. De aici...

BĂTRÂNUL: Ce ți-e și cu limbile astea.

TÂNĂRUL: Da.

BĂTRÂNUL: Și se dă la televizor?

TÂNĂRUL: Cursul de limbi străine?

BĂTRÂNUL: Nu, războiul.

TÂNĂRUL: Normal, se putea rata ocazia asta?

BĂTRÂNUL: Și eu sunt aici, departe de toată mizeria.

TÂNĂRUL: Privilegiul senectuții.

BĂTRÂNUL: Dacă spui.

TÂNĂRUL: Apa e sloi.. Nu-mi mai simt picioarele, zău așa.

BĂTRÂNUL: Se încălzește spre mijlocul zilei, atunci e o plăcere să umbli cu picioarele goale prin apa înspumată de la țărni... Așa am scăpat de o micoză care dădea prost la unghia degetului mare de la piciorul drept... Stâng.

TÂNĂRUL: Ambele.

BĂTRÂNUL: Să știi că da.

TÂNĂRUL: Îmi pari cunoscut.

BĂTRÂNUL: Și tu, pari...

TÂNĂRUL: Dar nu știu de unde să te iau.

BĂTRÂNUL: Nu, nu vreau să mint, nu-mi pari nicicum.

TÂNĂRUL: Cânti la vreun instrument?

BĂTRÂNUL: Ce-ți veni?

TÂNĂRUL: Pari a fi un bărbat care are succes la femei.

BĂTRÂNUL: Instrumentist, adică? Nu prea cred.

TÂNĂRUL: M-am lămurit.

BĂTRÂNUL: Ești cumva... chelner?

TÂNĂRUL: De unde până unde?

BĂTRÂNUL: Pari a fi familiarizat cu mediul.

TÂNĂRUL: Nu înțeleg ce insinuezi. Nu e de mine... Ar trebui să.

BĂTRÂNUL: Să ce?

TÂNĂRUL: Nu-mi este foarte clar... A! da, să împărțim insula. (*TÂNĂRUL trage o linie de la stânga la dreapta și împarte scena în două.*) Ție îți revine partea de la asfințit.

Tânărul arată spre fundul scenei.

BĂTRÂNUL: De unde știi unde este asfințitul?

TÂNĂRUL: Mi-am imaginat ca aș fi într-un film american, acolo toate personajele au idee unde sunt punctele cardinale.

BĂTRÂNUL: Așa o fi.

TÂNĂRUL: Cum rămâne?

BĂTRÂNUL: Cu ce?

TÂNĂRUL: Cu bucata mea de insulă.

BĂTRÂNUL: Nu mă opun, s-a plătit ca să ajungi aici.

TÂNĂRUL: Hai! (*Tânărul îi face semne Bătrânului să plece.*) Vreau să rămân singur.

BĂTRÂNUL: Credeam că vom schimba mai multe vorbe, așa...

TÂNĂRUL: Vorbe, vorbe, vorbe... Intimitate și liniște, de astea am nevoie ca să mă pot concentra. Apropo, sper că nu sforăi.

BĂTRÂNUL: Nu cine știe ce.

TÂNĂRUL: Adică?

BĂTRÂNUL: Așa, ca tot omul.

TÂNĂRUL: În cazul ăsta, va trebui să te culci cât mai departe.

BĂTRÂNUL (*face doi pași*): Aici e bine?

TÂNĂRUL: Dă o probă.

BĂTRÂNUL *face ca toate cele.*

TÂNĂRUL: Groaznic! Mai departe.

BĂTRÂNUL (*în timp ce iese prin fundul scenei*): Aici e bine?

TÂNĂRUL: Mai departe...

BĂTRÂNUL: Am ajuns la apă.

TÂNĂRUL: Acolo e bine, apa o să te țină trează... Mama, care susține că toate mi se trag numai și numai de la alcool, când îmi făcea bagajul, a găsit un bilet în buzunarul de la pantalon... (*Scoate o bucata de hârtie din buzunar și citește.*) De câteva săptămâni suferi de amneziapățialăreversibilăsaucineștie... Pare a fi scrisul unui bărbat, dar nu al meu! Mai departe... Așaaa: Nu-ți mai amintești absolut nimic din ce ți s-a întâmplat... cu cine te-ai întâlnit, ce ați vorbit, de la cine te-ai împrumutat și cât... ce ai mâncat, dacă te-ai culcat, unde și cu cine, cu ce te-ai îmbrăcat, dacă te-ai îmbrăcat! pe cine ai sărutat pe gură, cine a sărit să te bată, de ce orchestra și-a întrerupt programul în seara aceea... Să nu te mai văd în ochi... Urmează un cuvânt care a fost acoperit cu mai multe linii orizontale și nu se vede bine... Nenoro-ro... le... cam așa, cu semnul mirării. Nenoro...le, ce-o fi vrut să spună? Cu toate că nu e semnat, sunt sigur că e de la cineva care-mi știe situația, ca să zic așa. Nu a avut cum să mă ajute în alt fel... Dar cine o fi? Nu am nicio idee... Acum văd! Este scris pe spatele unei partituri muzicale. Mă rog. (*Împătorește biletul și-l bagă la loc, în buzunar. Pauză scurtă.*) Vag, foarte vag întrezăresc câte ceva... Ca printr-o ceață deasă. Este vorba despre un loc... un loc unde mergeam foarte des și zăboveam până mă dădeau afară sau pe-acolo. Undeva la demisol sau la etaj... Ceva mă atrăgea spre acel loc, ceva bun mi se întâmpla acolo. Intuiesc asta, inima îmi spune. Inima nu minte... Când veneam înapoi – drumul a fost un adevărat calvar -, am visat că mergeam pe o sârmă întinsă deasupra unei străzi pustii (*Mimează.*) Eram așa de sus încât bucățile de piatră cubică de pe jos erau cât vârful acului... La un moment dat ajung în dreptul unei firme luminoase, cu coada ochiului văd literele mari cu contur roșu pe fond albastru... Întorc capul să citesc ce scria... Buf! Am remarcat imediat că piatra cubică își recăpătase dimensiunile normale... Știu, fiind vorba despre o căzătură urâtă, are atuurile unui coșmar desăvârșit, dar cu toate astea m-am trezit cu speranța în suflet. A fost un semn că voi reuși să-mi amintesc. (*Se întinde pe jos.*) Cu fața în sus... mâinile pe lângă corp... Cu picioarele cum fac? În instrucțiuni nu scrie. Fie ce-o fi... Țeasta (*Își apasă fruntea cu palmele.*) în contact ferm cu solul nisipos... (*Ridică capul.*) Sper că e insula potrivită.

Intră BĂTRÂNUL.

BĂTRÂNUL: Tu trebuie să fii Funcționarul.

TÂNĂRUL : Sunt Tânărul. Am venit cu bilet.

Tânărul se ridică, se scutură etc.

BĂTRÂNUL: A, da... sejur... Dormeai?

TÂNĂRUL : Nu, m-am întins un pic.

BĂTRÂNUL: Tot pentru?

TÂNĂRUL : Da.

BĂTRÂNUL: Si cum merge?

TÂNĂRUL : Infructuos, inacceptabil, inadecvat.

BĂTRÂNUL: Incipient.

TÂNĂRUL: Într-un cuvânt, nimic!

BĂTRÂNUL: Ai moralul la pământ.

TÂNĂRUL: Crezi?

BĂTRÂNUL: Tu?

TÂNĂRUL: Așa și-așa.

BĂTRÂNUL: O sa-ți spun un secret.

TÂNĂRUL: Ascult.

BĂTRÂNUL: Nu care cumva să-i spui Funcționarului.

TÂNĂRUL: Cine este respectivul?

BĂTRÂNUL: Un aiurit.

TÂNĂRUL: Te asigur că pot ține un secret.

BĂTRÂNUL: De când sunt pe insulă, o singură dată mi s-a ridicat vălul uitării.

TÂNĂRUL: Ești de mult timp aici?

BĂTRÂNUL: Dacă veneai acum câteva zile aș fi știut.

TÂNĂRUL: Și azi?

BĂTRÂNUL: Azi nu.

TÂNĂRUL: E mai rău decât mi-am închipuit.

BĂTRÂNUL: E mai bine decât am sperat.

TÂNĂRUL: Știi la ce mă gândesc?

BĂTRÂNUL: ?

TÂNĂRUL: Memoria unui om, care se află pe undeva prin creier (*Arată.*) Prin zona asta, cu aproximație... Cum spuneam, memoria ar putea fi înlocuită de un dispozitiv prevăzut cu ecran și mufă pentru căști. În mațele lui din cupru și alte alea, nu mă pricep că nu e treaba mea, să încapă toată viața lui, cu texte, imagini, sunete... S-ar putea adăuga și mirosuri, la modelele mai scumpe... Deschizi dispozitivul și tastezi, să zicem... ou.

BĂTRÂNUL: Cu litere mari?

TÂNĂRUL: Chiar n-ai altă întrebare? După un scurt timp pe ecran începe să fie redat un filmuleț color: Mama te sărută și-ți spune „Prințul meu iubit!” pentru că nu ai păpat albușul și i l-ai dat pisicii... Săgeată în jos: Rețetă de mască pentru păr... Săgeată în lateral: Fotografie cu un ou de struț dar de nuntă din partea unei mătuși care te iubea. Pe oul de struț este pictată o gospodină cu obraji roșii, iar sub zâmbetul ei larg scrie: „Mâncare bună am gătit/ Pentru soțul meu iubit.” Și tot așa... Mi-aș fi cumpărat unul în rate... Nu mai trebuia să bat atâta drum până aici.

BĂTRÂNUL: Mi-am amintit de ce am venit.

TÂNĂRUL De ce?

BĂTRÂNUL: Mi-e foame.

TANARUL: Nu am nimic de mâncare.

BĂTRÂNUL: Era o funie pe aici.

TÂNĂRUL: Vrei să-ți astâmperi foamea cu ea?

BĂTRÂNUL: Nu.

TÂNĂRUL: Să mă spânzuri și apoi să mă mănânci?

BĂTRÂNUL: Nu băteam așa departe... Sunt un biet bătrân miop.

TÂNĂRUL (*ridică funia*): Asta?

BĂTRÂNUL: Da, arunc-o în imensitatea oceanului, să prindem niște...

TÂNĂRUL: Pește?

BĂTRÂNUL: Doradă, biban-de-epavă, baracudă sau, de ce nu ditamai tonul. Salata de ton cu porumb dulce, dreașă cu zeamă de lămâie, e foarte gustoasă. Sushi!... dar nu am pastă de wasabi.

TÂNĂRUL: Poți să taci? Nu am pus nimic în gură de ceva timp.

TÂNĂRUL are mai multe tentative de a arunca funia, toate stârnesc râsul.

BĂTRÂNUL: Cam aproape... Mai la dreapta... Un pic mai la stânga.

TÂNĂRUL: Cum o să prindem, așa, fără cârlig și momeală?

BĂTRÂNUL: Ne bazam pe noroc.

TÂNĂRUL: Află că pe mine nu mă doboară norocul.

Nu-și termină vorba și funia este întinsă de o smucitură; Tânărul este gata-gata să cadă, scapă funia din mână, dar se aruncă și o prinde.

BĂTRÂNUL: Nu ne lăsa fără prânz.

TÂNĂRUL își dă sufletul trăgând de funie.

TÂNĂRUL: Fac tot ce depinde de mine.

BĂTRÂNUL: Uneori nu e de ajuns.

TÂNĂRUL: Mai bine ai veni să-mi dai o mână de ajutor.

BĂTRÂNUL: Mă rog.

În cele din urmă o vedem pe Chelnerița – aproape leșinată din cauza efortului -, ține cu ambele mâini de capătul funiei.

TÂNĂRUL: Te-ai rugat, n-am ce zice.

BĂTRÂNUL: Sa fiu sincer, am încercat să-mi amintesc o rețetă... ceva ușor, cu capere.

CHELNERIȚA (*îl sărută pe obraz pe Tânăr*): Salvatorul meu!

BĂTRÂNUL: Eu am fost cu ideea...

CHELNERIȚA (*îl sărută pe obraz pe Bătrân*): Salvatorul meu!

TÂNĂRUL : Tu cine mai ești?

BĂTRÂNUL: Chiar așa, cine ești?

CHELNERIȚA (*îi întinde mâna Tânărului, fâstâcită*) : Chelnerița... Ai temperatura... (*Caută în poșetă.*) Ia un paracetamol.

BĂTRÂNUL: Si pe mine mă ...

Bătrânul horcăie teatral.

CHELNERIȚA(*caută în poșetă*) : Pofțim, ia un paracetamol.

BĂTRÂNUL: Saru' mâna.

TÂNĂRUL : Cum de ai ajuns pe insula... noastră?

CHELNERIȚA: Am făcut schimb de tură...

TÂNĂRUL: Și ce-i cu asta?

CHELNERIȚA: Mă plictiseam acasă și am ieșit să mă dezmoțesc (*Arată cum ar înota.*)
Brrrr, ce rece a fost apa!... Și tot așa, tot așa... am ajuns prin zonă și am auzit voci... Când am dat de capătul funiei, mi-am zis să nu scap prilejul de-a socializa, fie și un pic.

BĂTRÂNUL: Nu ai, din întâmplare, un tele...v...?

CHELNERIȚA: Ce spui?

BĂTRÂNUL: Nimic.

BĂTRÂNUL începe să gângurească ca un bebe.

CHELNERIȚA face semn către Tânăr, „ E dus?” Tânărul aprobă din cap.

CHELNERIȚA: Vrea cineva cafea?

BĂTRÂNUL: Da, bună idee.

TÂNĂRUL: Mai uităm de foame.

CHELNERIȚA: La nisip, observ că este destul pe aici.

BĂTRÂNUL: Cu caimac.

TÂNĂRUL: Și cu un strop de coniac.

BĂTRÂNUL: Da, pentru aromă.

CHELNERIȚA (*în timp ce iese prin fundul scenei*): Vine fata!

TÂNĂRUL: Totuși, totuși, totuși...

BĂTRÂNUL: Totuși, ce?

TÂNĂRUL: Îmi pare cunoscută...

BĂTRÂNUL: Nu ai spus așa și despre mine?

TÂNĂRUL: Cu tine e altceva.

BĂTRÂNUL: Frumoasă foc, n-am ce zice.

TÂNĂRUL: Nu-i pe gustul meu... și oricum, nu de femei îmi arde mie.

BĂTRÂNUL începe să scurme în nisip, cu mâinile goale.

TÂNĂRUL: Ce te-a apucat?

BĂTRÂNUL: Pai, nu vezi?

TÂNĂRUL: Da, dar de ce?

BĂTRÂNUL: Nu se știe niciodată când ai nevoie de o groapă.

Mai târziu. BĂTRÂNUL e singur pe scena. Se aud pași prin apă, din ce mai aproape. Funcționarul intră din culisa stângă.

FUNȚIONARUL: Ceva amintiri legate de paharul ciobit?

BĂTRÂNUL: Poți să te apuci de croșetat.

FUNȚIONARUL: Dac-o ții tot așa... Asta (*Face semnul canci.*) vei primi.

Funcționarul iese prin culisa dreaptă. Se aud pași prin apă.

FUNȚIONARUL (*din ce în ce mai slab*): Capul la nisip... Capul la nisip.

Chelnerița intră din fundul scenei.

BĂTRÂNUL: Tu trebuie să fii Funcționarul.

CHELNERIȚA: Păi... v-am servit cafea cu caimac... Cu coniac...

BĂTRÂNUL: Eu mai uit.

CHELNERIȚA: Toți uităm.

BĂTRÂNUL: Ai pomenit de cafea? Atunci, o să-ți spun Chelnerița.

CHELNERIȚA: Mi se potrivește. Am auzit voci, a fost cineva mai devreme?

BĂTRÂNUL: A venit și a plecat... Funcționarul.

CHELNERIȚA: De ce nu a rămas? l-aș fi servit cu ceva.

TÂNĂRUL intră din fundul scenei.

BĂTRÂNUL: Păstrează un copac verde...

TÂNĂRUL (*către Chelneriță*): Iar e bebe?

Chelnerița ridică din umeri.

BĂTRÂNUL: Păstrează un copac verde în...

TÂNĂRUL: Subconștient.

BĂTRÂNUL: Te rog să nu te mai bagi în seamă.

TÂNĂRUL: Vreau să te ajut.

BĂTRÂNUL: Ia mai lasă-mă în pace.

CHELNERIȚA (*drăgăstoasă*): Liniștește-te bebe mic, mami e aici, lângă tine.

TÂNĂRUL: Ești foarte cordială, n-am ce zice.

BĂTRÂNUL: Ce-ai spus?

TÂNĂRUL: N-am ce zice.

BĂTRÂNUL: Înainte...

TÂNĂRUL: Cordială.

BĂTRÂNUL: Asta e!

TÂNĂRUL: Nu înțeleg nimic.

CHELNERIȚA: Nici eu.

TÂNĂRUL: Își bate joc de noi.

BĂTRÂNUL: Păstrează un copac verde în inima ta... Sunt din ce în ce mai aproape(*Către Tânăr.*) Îmi vine să te pup.

TÂNĂRUL: Ce tâmpenie!

CHELNERIȚA: În inima ta... Cât de poetic.

TÂNĂRUL: Mai lasă-mă în pace (*Către Bătrân.*) cu inima, iar tu (*Către Chelneriță.*) cu inima și poezia. Sunt aici pentru ceva important. Ca să vă între în cap, voi lua... (*Ia ceva.*) și (*În timp ce o face.*) voi scrie cu litere mari, pe nisip: important!... Așa! Sunt sigur că este mai multă liniște în partea de apus.(*Către Bătrân.*) Te anunț că din momentul ăsta facem schimb. Tu aici, iar eu...

Tânărul iese prin fundul scenei.

BĂTRÂNUL (*arată*): Crezi că televizorul ar sta bine aici?

CHELNERIȚA: Nu văd niciun televizor.

BĂTRÂNUL: Nici eu, dar e pe aproape.

CHELNERIȚA: Dacă zici... Locul e bun, de ce nu?

BĂTRÂNUL: Este prea multa lumină.

CHELNERIȚA: Da, este prea multa lumină.

BĂTRÂNUL: Este și mult praf.

CHELNERIȚA: Praful este peste tot.

BĂTRÂNUL: O să-l rog pe Funcționar să-i croșeteze o husa frumoasă. E neîntrecut.

CHELNERIȚA: Pot să-ți fac o mărturisire?

BĂTRÂNUL: Sigur că da.

CHELNERIȚA: Simt nevoia să spun ce am pe suflet.

BĂTRÂNUL: Când îmi vorbește cineva, îmi face o mare bucurie.

CHELNERIȚA: Păi da, pe tine nu încercă nimeni să te agațe, la tot pasul.

BĂTRÂNUL: Să nu te aștepți să țin minte.

CHELNERIȚA: Îl caut de câteva zile.

BĂTRÂNUL: Pe cine?

CHELNERIȚA: Cum pe cine? pe...

Chelnerița arată spre fundul scenei.

BĂTRÂNUL: A plecat fără să plătească consumația. Nu pare un tip serios.

CHELNERIȚA: A, nu, este clientul meu cel mai bun, chit că nu are nicio slujbă de ceva timp... Se împrumută și achită.

BĂTRÂNUL: Atunci?

CHELNERIȚA: Într-o seară, când îi duceam încă un rând de băuturi la masă, s-a ridicat de pe scaun, s-a întors spre mine și m-a sărutat... pe gură.

BĂTRÂNUL: Nu mai spune!

CHELNERIȚA: Am scăpat paharele pe jos... țândări s-au făcut.

BĂTRÂNUL: Aha! Trebuie să plătească oalele sparte.

CHELNERIȚA: Nu, nu despre asta-i vorba... Cred că simt ceva pentru el... Nu mi-e prea clar ce, dar simt.

BĂTRÂNUL: O femeie frumoasa... Un bărbat care a dispărut.

CHELNERIȚA: Suferă de amnezie parțială reversibilă sau cineștie.

BĂTRÂNUL: Nu am înțeles ce-ai spus, dar pare ceva grav.

CHELNERIȚA: Nu mai ține minte ce și cum.

BĂTRÂNUL: Dacă aș fi în locul tău l-aș... Ați făcut sex?

BĂTRÂNUL: De mai multe ori, fără rezultat.

BĂTRÂNUL: Nu mă așteptam, sincer.

CHELNERIȚA: Nimeni nu se aștepta.

BĂTRÂNUL: În locul tău mi-aș lua inima-n dinți... l-aș apuca zdravăn de umeri, apoi l-aș zgâlțâi cu toată forța și i-aș spune: Fraiere, trezește-te!

CHELNERIȚA: Nu! Nu! Nu! Și așa am riscat mult venind după el aici... Un coleg de serviciu știe toată chestia cu Tânărul și m-a rugat în genunchi să nu-l caut... „Dacă te recunoaște și îi creezi un șoc? Îți dai seama? I se poate agrava amnezia într-un mod definitiv și tragic.”... Mai bine zis, un fel de coleg, cântă într-un trio seară de seară ... Mai rămânem la un pahar după ora închiderii, ca să uităm de oboseala de peste zi.

BĂTRÂNUL: Un coleg bun face cât un prieten.

CHELNERIȚA: Un adevărat artist.

Tânărul intră din fundul scenei. Chelnerița îi iese în întâmpinare sperând că o va recunoaște, apoi iese din scenă.

TÂNĂRUL: Am stat lungit și am așteptat ca prostul să-mi dea un indiciu, cât de mic... Insulă neghioabă!

BĂTRÂNUL: Fii cu băgare de seamă.

TÂNĂRUL: Adică?

BĂTRÂNUL: Insula este vie...

TÂNĂRUL: Hai că asta-i bună.

BĂTRÂNUL: De cum am pus piciorul aici i-am simțit privirea ațintită asupra mea, urmărindu-mi fiecare gest, fiecare mișcare... Sigur că și aude ce spun, fiecare cuvânt... Insula asta este în stare să-mi citească gândurile... să-mi afle visele ... Nu-i scapă absolut nimic...

TÂNĂRUL: Bine, bine, și ce face cu...

BĂTRÂNUL: Tot ce adună pe seama mea se așterne sub formă de nisip.

TÂNĂRUL: Adică, tot nisipul ăsta...

BĂTRÂNUL: Așa simt.

TÂNĂRUL: Știi ce mă întreb?

BĂTRÂNUL: Ce?

TÂNĂRUL: Cum de sunt și eu aici?

BĂTRÂNUL: Ca să fiu sincer...

TÂNĂRUL: Da.

BĂTRÂNUL: Nu mi-e ușor să-ți spun...

TÂNĂRUL: Ce te costă?

BĂTRÂNUL: Singura explicație... Ai ajuns aici doar pentru că... Cum să-ți spun? Ești o plăsmuire din nisip.

TÂNĂRUL: Eu, nisip?

BĂTRÂNUL: Nimic altceva.

TÂNĂRUL: Dar vorbesc... Uite! mă pot mișca.... Îmi chiorăie mațele de foame... Aș bea ceva... Am o mamă care așteaptă să mă întorc...

BĂTRÂNUL: Cu toate astea...

TÂNĂRUL: Dar am o inimă în piept, pune mâna aici, să simți cum bate.

BĂTRÂNUL: Nu vreau, lasă-mă în pace.

TÂNĂRUL: Și Chelnerița e...?

BĂTRÂNUL: Și.

TÂNĂRUL: Bătrâne, nu ești în toate mințile.

Intră Chelnerița.

TÂNĂRUL: Ai ratat ceva...

CHELNERIȚA: Ce, ce?

TÂNĂRUL: Domnul, aici de față, susține că noi doi nu suntem vii, cică am fi făcuți din... nisip. Auzi? Din nisip!

CHELNERIȚA: Așa?

BĂTRÂNUL: Poate că mă înșel, uneori mai bat câmpii.

Bătrânul face ca un bebe mic.

TÂNĂRUL: Dacă mai apuc bătrânețea, deși mă îndoiesc, sper să nu ajung în halul ăsta.

CHELNERIȚA: Bebe mic nu vrea să bea ceva?

BĂTRÂNUL: Și încă cum.

CHELNERIȚA: Clientul meu favorit e servit.

CHELNERIȚA îl ia la braț pe Bătrân și ies prin fundul scenei.

TÂNĂRUL: La ce-mi folosește să-mi amintesc că am mâncat ieri la micul dejun omletă cu ciuperci agaricomycotina și șuncă? Sau că am scăpat trolerul în apă de doua ori? La nimic.

Se aud pași prin apă, din ce în ce mai aproape. Funcționarul intră din culisa stângă.

FUNȚIONARUL: Om bun, legați câinii...

TANARUL: Funcționarul?

FUNȚIONARUL: Da, cine altul?

TANARUL: Mă întrebam și eu... Nu ai bătut la ușă.

FUNȚIONARUL: M-am lăsat furat de rutina zilnică.

BĂTRÂNUL: Dacă făceam baie?

FUNȚIONARUL: Mare chestie, suntem între noi, bărbații... (*Arată spre groapă.*) Poate să-mi spună și mie ceva ce-i cu asta aici?

TÂNĂRUL: Asta?

FUNȚIONARUL: Da.

TÂNĂRUL: Păi... o broască țestoasă și-a mutat ouăle... O fi găsit un loc mai bun.

FUNȚIONARUL: Aha... Dosarul tău nu mi-a parvenit... Cu Bătrânul am treabă.

TÂNĂRUL: Bătrâne!

BĂTRÂNUL: Daa.

TÂNĂRUL: Ai o vizită.

Bătrânul intră în scenă.

FUNȚIONARUL: Știi de ce am venit.

BĂTRÂNUL: Să luăm cafeaua împreună.

FUNȚIONARUL: Tragi de timp... Eu sunt cu conștiința împăcată... Ți-am dat tot concursul. Nu ai progresat absolut deloc... Voi recomanda tortura! Așa îți vom extrage și cea din urmă rădăcină a memoriei, ca la măsele. (*Mimează extracția.*) Poc! Și gata.

BĂTRÂNUL: ?

TÂNĂRUL: În ce constă metoda asta?

FUNȚIONARUL: Subiectul este îngropat în nisip, cu capul în jos.

TÂNĂRUL: Tortura s-a dovedit eficientă pentru cei aflați în criză de timp. Mă ofer.

CHELNERIȚA intra în scenă.

FUNȚIONARUL: Te trec pe lista de așteptare.

CHELNERIȚA: Nu, nu te las.

TÂNĂRUL: Nu te privește ce fac cu viața mea.

BĂTRÂNUL: Eu îl las.

TÂNĂRUL: Îmi dau (*Se gândește.*)... trolerul, cu tot ce-i în el... numai să prind un loc privilegiat.

FUNCȚIONARUL: Asta schimbă abordarea... Instituția e pe autofinanțare. Măine, cu noaptea-n cap, e bine?

CHELNERIȚA: Poți muri asfixiat, nu-ți dai seama?

TÂNĂRUL: Fac ce-mi dictează inima.

BĂTRÂNUL: Totuși.

CHELNERIȚA: Viața e mai importantă.

TÂNĂRUL: Viața? A mea e harcea-parcea. Sunt hotărât să pun capăt cât mai repede cu putință calvarului pe care-l trăiesc.

FUNCȚIONARUL iese prin culisa dreaptă. Se aud pași prin apă.

FUNCȚIONARUL (*din ce în ce mai slab*): *Capul! Nisipul!... Capul!...*

TÂNĂRUL: Te invidiez.

BĂTRÂNUL: Pe mine, un bătrân?

TÂNĂRUL: Ai fost în stare, în timp ce eu...

BĂTRÂNUL: O întâmplare.

TÂNĂRUL: Spuneai că ai o relație specială insula, că așa și pe dincolo.

BĂTRÂNUL: Nu-mi amintesc.

TÂNĂRUL: Trebuie să mă ajuți!

CHELNERIȚA: Trebuie!

BĂTRÂNUL: Cum?

TÂNĂRUL: Să îți amintești... În locul meu.

BĂTRÂNUL: Hahaha.

TÂNĂRUL: Nu-ți cer cine știe ce... Uite cum facem: eu mă întind pe nisip... Stau cât stau, mă ridic și pe urmă vii tu și te așezi exact pe locul... Adică, să fii cu capul... Înțelegi?

CHELNERIȚA: Marfă super.

BĂTRÂNUL: Dacă este o capcană?

TÂNĂRUL: Adică?

BĂTRÂNUL: Te-a pus ca să mă ispitești... Să nu mai fiu bebe mic.

TÂNĂRUL: Arăt ca unul care este mână în mână cu Funcționarul?

BĂTRÂNUL: Știu și eu?

CHELNERIȚA (*arată spre Tânăr*): Garantez pentru el.

BĂTRÂNUL: Nu, nici în ruptul capului... Plămâniile mele sunt șubrezi... Pot face pneumonie... Vă dați seama?

TÂNĂRUL: Cauți motive... Nisipul este fierbinte, ca în august... Ipohondru și.

CHELNERIȚA : Nu te enerva.

TÂNĂRUL: Cum să nu mă enervez, nu vezi că-i individualist?

CHELNERIȚA (*către Bătrân*): Hai, fă o încercare.

BĂTRÂNUL: Ce-mi oferi?

CHELNERIȚA : Îl voi legăna pe bebe mic și frumos, înainte de culcare.

BĂTRÂNUL își manifestă bucuria,.

BĂTRÂNUL: Fie.

TÂNĂRUL se întinde pe scenă. Secunde.

TÂNĂRUL (*ridică capul, către Bătrân*): Hai, vino!

BĂTRÂNUL: Cât de repede pot.

Tânărul eliberează locul, Bătrânul se întinde cu greutate. Tânărul îi fixează capul.

TÂNĂRUL (*către Chelnerița*): Să ne rugăm zeului insulei.

CHELNERIȚA: Cum spui tu.

BĂTRÂNUL: Un mic sacrificiu?

TÂNĂRUL: Taci.

Bătrânul începe să sforăie.

TÂNĂRUL (*îl mișcă cu piciorul*): Ce nesimțit!

CHELNERIȚA: Are suflet bun.

TÂNĂRUL (*îl mișcă cu piciorul*): Suflet bun au doar cei care mă ajută și iubitorii de animale.

BĂTRÂNUL : Auș! Mă doare.

TÂNĂRUL: Dacă nici așa nu o scot la capăt...

CHELNERIȚA: Va fi bine, îți spun eu.

BĂTRÂNUL (se ridică și se scutură de nisip; în timp ce vorbește astupă ultima groapă): O zi însoțită de vară. Un băiețel, cam de cinci anișori, doar cu pantalonași scurți cu bretele și în picioare cu o pereche de pantofi cu toc, de-ai maică-sii... se îndreaptă...

TÂNĂRUL/ CHELNERIȚA: Spre?

BĂTRÂNUL: ... o pisică... ”Pis-pis-pis”... și băiețelul îi aruncă câteva bucățele de albuș.

BĂTRÂNUL a terminat de astupat groapa, gângurește ca un bebe mic.

TÂNĂRUL: Ești un nenorocit.

CHELNERIȚA: De ce?

TÂNĂRUL: Știe el prea bine.

CHELNERIȚA: Oricum, eu nu am amintiri așa duioase.

BĂTRÂNUL: Biata copiliță.

Dinspre culisa stângă se aude cum Funcționarul fluierează din gură, total anapoda.

TÂNĂRUL: Stați.

CHELNERIȚA: Eu stau.

BĂTRÂNUL (*se așază*): Și eu, mă dor picioarele.

TÂNĂRUL: Aud... Îmi răsună în minte, așa, o muzică gravă ... bum-bam... bum-bam, bam-bum, bam-bum... Cântată la un instrument...

BĂTRÂNUL: Harpă?

CHELNERIȚA (*cu teamă*): Contrabas!

TÂNĂRUL: Nu. Nu.

BĂTRÂNUL: Sitar!

CHELNERIȚA (*cu teama*): Contrabas?

TÂNĂRUL: Corn englez! Nu vă pricepeți absolut deloc.

CHELNERIȚA (*pentru ea, ușurată*): Uf! ce era să fac... M-a luat gura pe dinainte.

BĂTRÂNUL: Câți oameni ar recunoaște cum sună un corn englez?

TÂNĂRUL: Uite că eu pot. Aceste ritmuri, aceste sunete ritmate, bam-bum... bum-bam... mi s-au lipit de suflet și au răbufnit, au ieșit la suprafață.

CHELNERIȚA: Mă ia cu fierbințeală.

Pași prin apă, din ce mai aproape. Funcționarul intră fluierând.

BĂTRÂNUL: Iată și cornul englez.

TÂNĂRUL : Eu mă dau de ceasul morții și tu.

CHELNERIȚA: Puteam să jur că e o pasăre.

BĂTRÂNUL: Nu orice fel, una...

TÂNĂRUL: Foc de măiastră.

CHELNERIȚA: Cântătoare.

FUNCȚIONARUL (*se oprește din fluierat*): Am observat încă de data trecută că pe insulă s-a mai aug... augb... Bătrâne, cuvântul ăla, știi tu... o persoană.

Funcționarul arată spre Chelneriță.

TÂNĂRUL: E o insulă încăpătoare.

FUNCȚIONARUL (*către Bătrân*): Am trecut să-mi iau la revedere, instituția te consideră irecuperabil... Mi-a repartizat alt subiect.

TÂNĂRUL: Și cu tortura mea cum rămâne?

FUNCȚIONARUL reia fluieratul și iese prin culisa dreaptă. Se aud pași prin apă.

FUNCȚIONARUL: Nu mai e treaba mea.

TÂNĂRUL: Sunt cel mai ghinionist om de pe insulă.

BĂTRÂNUL: Uraaaa! Asta era continuarea. O pasăre... cântătoare!

TÂNĂRUL: Oooo!... Poate că nu am auzit bine, poți să repeți?

BĂTRÂNUL: O pasăre cântătoare!

TÂNĂRUL: Binefăcătorul meu, îmi vine să te pup.

BĂTRÂNUL: Nici să nu te gândești.

TÂNĂRUL: Asta scrie pe firmă, cu litere mari, cu contur roșu pe fond albastru... Parcă văd! O pasăre cântătoare, este restaurantul unde ascultam bum-bun etc.

CHELNERIȚA: Unde lucrez...

TÂNĂRUL: Tu? Aici?

CHELNERIȚA: Eu!

TÂNĂRUL: Cum de?

CHELNERIȚA: Nu ai mai trecut pe la O pasăre cântătoare și.

TÂNĂRUL: Mi-a fost rușine.

CHELNERIȚA: Mi-am făcut griji.

TÂNĂRUL: Apoi... nu mi-am mai amintit... Doar mama știe prin ce-am trecut.

CHELNERIȚA: Îmi pare rău, mă simt vinovată de tot ce ți s-a întâmplat.

TÂNĂRUL: Nu trebuie. Sunt bine, acum sunt bine.

CHELNERIȚA: Te anunț că am adăugat și supa de ceapă în meniu.

BĂTRÂNUL: Cu rozmarin?

CHELNERIȚA: Sigur că da.

TÂNĂRUL: Sunt atât de fericit!

BĂTRÂNUL: Si pe mine m-a cuprins, așa... ceva... cum să spun?

TÂNĂRUL: Este o noapte frumoasă.

CHELNERIȚA: Adie briza.

TÂNĂRUL: Cerul e înstelat...

BĂTRÂNUL: Or fi și nori pe undeva.

CHELNERIȚA: Am un sentiment ciudat.

TÂNĂRUL: Avem un.

BĂTRÂNUL: Uite, e Lună Plină.

CHELNERIȚA: O văd.

BĂTRÂNUL: Voi doi...

TÂNĂRUL: Ce-i cu noi?

BĂTRÂNUL (*din amintiri, continuă*): ... Câteva luni pline... Peste câteva zile vă veți căsători.

CHELNERIȚA: Am chef nebun să dansez...

Se aude I Fall in Love Too Easily, solo de contrabas.

TÂNĂRUL: Nu am avut când să-ți săpun că nu prea mă pricep...

Tânărul și Chelnerița dansează.

CHELNERIȚA: Cât de bine sună contrabasul.

TÂNĂRUL: Să știi.

Bătrânul fredonează melodia cu voce stinsă.

BĂTRÂNUL: O învolburare de gânduri ca un stol de păsări mari îmi tulbură mintea... S-au întors amintirile... Păstrează un copac verde în inima ta și o pasăre cântătoare va veni!... Televizorul?!

CORTINA